

Arrest

nr. 312 710 van 9 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. HENNICO loco advocaat J. HARDY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 februari 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 19 augustus 2020.

1.2. Op 15 juli 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Ook de Raad weigerde aan verzoeker bij arrest nr. X van 12 januari 2022 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker diende op 16 januari 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.5. De commissaris-generaal verklaarde dit eerste volgend verzoek om internationale bescherming op 10 juli 2023 niet-ontvankelijk. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. X van 27 november 2023 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 29 januari 2021.

1.7. Verzoeker diende op 6 december 2023 een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.8. De commissaris-generaal verklaarde dit tweede volgend verzoek om internationale bescherming op 8 januari 2024 niet-ontvankelijk.

1.9. Verzoeker dient op 4 april 2024 een vierde verzoek om internationale bescherming in.

1.10. De commissaris-generaal verklaart dit derde volgend verzoek om internationale bescherming op 24 mei 2024 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u Iraans staatsburger en etnische Pers te zijn. U bent geboren op (...) 1984 en afkomstig uit Teheran in de gelijknamige provincie. U woonde de laatste twintig jaar op hetzelfde adres in Teheran. U woonde in Iran samen met uw ouders. Uw jongste broer is gehuwd en woont in Teheran. Uw oudste broer is ook gehuwd en woont in Turkije. Uw moeder is overleden in februari 2020. U bent een sjiitisch moslim van geboorte.

U had een winkel in het grootste winkelcentrum van Teheran waarin u accessoires verkocht. U ging maandelijks naar Turkije om inkopen te doen voor uw winkel. U kocht goederen in Turkije van twee broers R. en M. die bekeerd waren tot het christendom. U leerde hen beter kennen en sinds de eerste maand van 1397 (Iraanse kalender; zijnde 21 maart – 20 april 2018 in de Gregoriaanse kalender) begon M. met u serieuze gesprekken over het christendom te voeren. U raakte geïnteresseerd en M. verwees u in het begin van de tweede maand van 1397 (Iraanse kalender; zijnde vanaf 21 april 2018 in de Gregoriaanse kalender) door naar een huiskerk in Iran waar ook zijn broer R. naartoe ging. U ging gemiddeld twee keer per maand naar deze huiskerk waar ene S. de verantwoordelijke en pastoor was. U besloot zich te bekeren tot het christendom op 28/02/1397 (Iraanse kalender; zijnde 18 mei 2018 in de Gregoriaanse kalender). Toen u in de vijfde maand van 1397 (Iraanse kalender; zijnde 23 juli – 22 augustus 2018 in de Gregoriaanse kalender) weer in Turkije was liet u een tattoo zetten van een kruis op uw voorarm. Op een dag in de zesde maand van 1397 (Iraanse kalender; zijnde 23 augustus – 22 september 2018 in de Gregoriaanse kalender) kwam S. met zijn motor naar uw winkel. Hij had een kartonnen doos met twintig à dertig Bijbels bij en wilde deze even bij u achterlaten. U stemde in en S. vertrok weer. Anderhalve dag nadien deed de overheidsinstelling ‘A.’ een controle in uw winkel waarbij ze de doos met boeken vonden. Als gevolg hiervan werd uw winkel verzegeld. U wilde na een week uw winkel terug openen maar u kreeg van de eigenaars geen verlenging meer van uw huurcontract omwille van de problemen die u kende met A.. U had inmiddels op het einde van de zesde maand of aan het begin van de zevende maand 1397 (Iraanse kalender; zijnde ongeveer 15 september – 30 oktober 2018 in de Gregoriaanse kalender) een visumaanvraag laten indienen via uw connectie I.. U wilde graag als toerist naar Europa reizen en had hiervoor een Schengenvisum nodig. I. kon u tegen betaling een toeristenvisum naar België bezorgen. Tevens in het begin van de zevende maand van 1397 (Iraanse kalender; zijnde vanaf 23 september 2018 in de Gregoriaanse kalender) vertoefde u gedurende zeven à acht dagen in het noorden van Iran met enkele vrienden, toen u een telefoontje kreeg van uw moeder. Ze vertelde u dat er personen in burger naar jullie thuis waren gekomen en dat ze u wilden spreken. U besloot om Iran te verlaten en reisde op 10/07/1397 (Iraanse kalender; zijnde 2 oktober 2018 in de Gregoriaanse kalender) naar Turkije vanwaar u twee weken later met uw paspoort en visum het vliegtuig kon nemen naar België. U verbleef vervolgens twee maanden in België want u wilde eigenlijk naar Canada reizen. U had hiervoor nog niet de nodige reisdocumenten en contacteerde zodus uw connectie I. om u deze documenten voor u te bekomen. U betaalde I. voor de reisdocumenten naar Canada en hij liet u naar Duitsland reizen. U zou in Duitsland de documenten in handen krijgen en van daaruit vertrekken met het vliegtuig naar Canada. Er kwam echter niemand opdagen en u belde een stiefoom van u die al vijftientwintig jaar in Duitsland verblijft. Uw oom kwam u tegemoet in het treinstation van Frankfurt. Omdat de duur van uw Schengenvisum al geruime tijd was overschreden wilde uw oom niet dat u bij hem verbleef. Hij adviseerde u dat u zich bij de politie nabij het station zou aanmelden, hetgeen u dan ook deed. U werd naar een opvangcentrum in Duitsland overgeplaatst en diende in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in op 19 december 2018. U verbleef drie maanden in Duitsland en werd in overeenstemming met het Dublin-akkoord terug naar België gestuurd waar u op 26 februari 2019 aankwam en waar u de volgende dag op 27 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Ongeveer twee à drie maanden na uw vertrek uit Iran op 2 oktober 2018 kwamen er voor de tweede keer personen in burger naar uw ouderlijk huis om naar u te informeren. Uw moeder is in februari 2020 overleden aan de gevolgen van Covid-19. Bij een terugkeer

naar Iran vreesde u de doodstraf te riskeren wegens apostasie. In België frequenteerde u de Open Kerk te Lommel en u bent er op 21 april 2019 gedoopt. U hield uw christelijke geloofsovertuiging niet geheim, hetgeen bleek uit uw Facebookaccount. Ter staving van uw eerste verzoek legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw een kopie van uw paspoort, vijftien foto's van uw doopsel in België, een attest van uw Bijbelstudie te Antwerpen d.d. 18/08/2020, een attest ter bevestiging van uw doopsel en aanwezigheid in de Open Kerk te Lommel d.d. 16/07/2020, en een usb-stick als drager van alle voorgaande documenten. Tot slot diende u ook nog kopieën in van documenten betreffende uw winkel in Iran, zoals een huurovereenkomst, belastingaangiften en een aanvraag tot syndicaal lidmaatschap.

Op 15 juli 2021 besloot het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat en er geen enkel geloof werd gehecht aan uw bekering tot het christendom. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Op 12 januari 2022 werd de beslissing van het CGVS integraal bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bij arrest nr. 266.510.

Op 16 januari 2023 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van onderhavig verzoek herhaalde u dat u zich bekeerde tot het christendom en voegde daaraan toe dat u nu in België politiek actief bent geworden waardoor u bij terugkeer vervolging vreest vanwege de Iraanse autoriteiten wegens uw bekering en voornoemde nieuwe politieke activiteiten. Zo bent u reeds sympathisant van de Monarchistische Partij sinds 2009 en actief op sociale media waar u foto's en video's verspreidt van protestacties tegen het Iraanse regime. U nam ook deel aan betogingen in België tegen het Iraanse regime en stond daarbij soms in voor de veiligheid. U en uw raadsman hamerden erop dat u uitdrukkelijk in beeld kwam op diverse media en tv-zenders waardoor de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw sympathie voor de Monarchistische Partij en deelname aan de protesten in België. U had nog contact met uw vader en met vrienden in Iran. Ter staving van uw tweede verzoek legde u volgende documenten neer: één begeleidende brief van uw advocaat en één begeleidende brief van uzelf, een usb-stick met daarop foto's, video's en afdrukken van sociale media van uw deelname aan protesten in België tegen het Iraanse regime, dewelke u ook als kopie heeft toegevoegd. Op 10 juli 2023 werd uw tweede verzoek niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Op 27 november 2023 werd de beslissing van het CGVS integraal bevestigd door de RVV bij arrest nr. 297.713.

Op 6 december 2023 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van onderhavig verzoek herhaalt u dat u zich bekeerde tot het christendom en dat u in België politiek actief bent waardoor u bij terugkeer vervolging vreest vanwege de Iraanse autoriteiten. U wijst hiervoor opnieuw naar de documenten die u eerder bij uw tweede verzoek neerlegde en voegde nog extra stukken toe om aan te tonen dat u herkenbaar in beeld kwam. U verklaart al voor de dood van Masha Amini politiek actief te zijn geweest. U leeft al vijf jaar in België in slechte omstandigheden, hetgeen ook een reden is waarom u niet naar Iran kan terugkeren. U had nog af en toe contact met uw vader in Iran. Ter staving van uw derde verzoek legde u volgende documenten neer: een usb-stick met daarop foto's, video's en afdrukken van sociale media van uw deelname aan protesten in België tegen het Iraanse regime, tweeëntwintig extra afgedrukte foto's en screenshots van sociale media, en een geschreven verklaring van de zonvereniging Khorshid. Op 8 januari 2024 werd uw derde verzoek niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 4 april 2024 diende u een vierde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van onderhavig verzoek herhaalt u dat u zich bekeerde tot het christendom en dat u in België politiek actief werd waardoor u bij terugkeer vervolging en executie vreest vanwege de Iraanse autoriteiten. U wijst hiervoor opnieuw naar uw opgenomen politieke activiteiten in België en de door u neergelegde documenten. Een paar maanden geleden werd u lid van de Monarchistische Partij waarbij u deelneemt aan discussies, vergaderingen en protesten. Door uw lidmaatschap bij deze partij bent u nu zeker zichtbaar geworden voor de Iraanse autoriteiten. Tussen de leden van de partij zitten waarschijnlijk ook spionnen van de Iraanse overheid. U heeft het recht om in België ook te kunnen leven en een toekomst op te bouwen. U wilt in België terug kunnen werken en inkomsten krijgen.

Ter staving van uw vierde verzoek legt u volgende documenten neer: een usb-stick met daarop foto's, video's en afdrukken van sociale media van uw deelname aan protesten in België tegen het Iraanse regime, en een krantenartikel betreffende uw tewerkstelling in België.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven steunt als diegene die u naar aanleiding van uw tweede en derde verzoeken heeft uiteengezet, met name uw vrees dat u bij terugkeer vervolgd zal worden door de Iraanse autoriteiten wegens uw politieke activiteiten in België en op sociale media (verklaring volgend verzoek d.d. 03/05/2024 vraag 17-20). Wat dit betreft moet worden opgemerkt dat uw tweede verzoek als niet-ontvankelijk werd verklaard omdat er aan voornoemde motieven geen geloof kon worden gehecht. U diende een beroep in tegen deze beslissing van het CGVS bij de RvV die per arrest van 27 november 2023 de beslissing integraal bevestigde (arrest nr. 297.713). U diende geen cassatieberoep in. Op 8 januari 2024 werd uw derde verzoek tevens niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS omdat er aan dezelfde voornoemde motieven geen geloof kon worden gehecht. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behouden voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter naar dezelfde verklaringen verwijst die reeds in het kader van uw vorig verzoek werden beoordeeld en zaken aanhaalt die volledig in het verlengde liggen daarvan, wijzigt niets aan de beoordelingen in het kader van uw eerder verzoek en is op zich niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die een ander licht op de door u naar voren geschoven asielmotieven kunnen werpen.

Dat u sinds een paar maanden geleden lid werd van de Monarchistische Partij heeft u bovendien niet aangetoond (verklaring volgend verzoek d.d. 03/05/2024 vraag 18). Hierbij moet opgemerkt worden dat u nu, amper enkele maanden geleden (i.e. begin 2024) en na het ontvangen van het negatief antwoord op uw vorig verzoek (d.d. 08/01/2024) plots er toch voor koos om lid te worden van deze partij. Nochtans zou u al sinds 2009 sympathisant zijn van de partij en in België reeds sinds jaren politiek betrokken bent met deze partij (zie verklaring volgend verzoek d.d. 23/05/2023 vraag 18). U argumenteert dat u vroeger geen lid was van een partij waardoor u niet kon vechten tegen het Iraanse regime, maar nu wel de structuur heeft om beter politiek actief te zijn waardoor u zich aansloot bij de partij (verklaring volgend verzoek d.d. 03/05/2024 vraag 18). Deze redenering kan evenwel voornoemde vaststellingen niet wijzigen. U zegt verder dat er tussen de leden van de partij waarschijnlijk spionnen van de Iraanse overheid zitten (verklaring volgend verzoek d.d. 03/05/2024 vraag 18). Met die kennis in pacht is het eveneens vreemd dat u zichzelf nu toch ineens lid van de partij zou laten maken. Het lijkt er dan ook vooral op dat u, tevens rekening houdend met de vaststellingen uit voorgaande verzoeken, zich op opportunistische motieven stoelt met het oog op een beschermingsstatus te verkrijgen.

Volledigheidshalve moet wederom opgemerkt worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu. Bovendien kan er, zoals tevens bij uw vorig verzoek werd gesteld, van u verwacht worden dat u uw sociale media accounts aanpast of verwijderd alvorens naar Iran terug te keren.

De door u neergelegde foto's en video's van uw deelname aan protesten in België kunnen aan hetgeen voorafgaat geen afbreuk doen (zie ingediende stukken nr 1; verklaring volgend verzoek d.d. 03/05/2024 vraag 19).

Voor wat betreft uw verklaringen dat u het recht heeft om in België te kunnen leven, een toekomst op te bouwen, en in België terug wilt kunnen werken en inkomsten krijgen, hetgeen ook een reden is waarom u niet naar Iran kan terugkeren (verklaring volgend verzoek d.d. 03/05/2024 vraag 24), moet opgemerkt worden dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/ of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich meebrengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. Uw verblijf en eerder werk in België zijn motieven die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming (zie ingediend stuk nr 2; verklaring volgend verzoek d.d. 03/05/2024 vraag 19).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota van 18 juni 2024 de Raad verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker heeft de Raad echter op 20 juni 2024 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op verzoeksters bezwaar wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”*.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Vooreerst zet hij op theoretische wijze de algemene informatie uiteen die zijn beschermingsverzoek staft. Hij wijst hierbij op de onderdrukking van tegenstanders van het Iraanse regime en de onderdrukking van christenen in Iran.

Vervolgens bespreekt hij op omvattende wijze de nieuwe elementen. Hij wijst hierbij op de nieuwe elementen en vluchtmotieven, het onvoldoende en onzorgvuldige onderzoek van het CGVS, zijn zichtbaarheid (alsook die van zijn politieke profiel) en het monitoren van de Iraanse autoriteiten. Verzoeker stipt hierbij aan dat zijn politieke activiteiten zichtbaar zijn, verweerder zijn positie niet gebaseerd heeft op objectieve bronnen en wijst op de schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, persartikels, sociale media, rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ), rechtspraak van de Raad van State (hierna: RvS) en 's Raads rechtspraak.

3.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- een begeleidende brief van 15 april 2024 van verzoekers raadsman;
- verschillende foto's en screenshots van sociale media ter staving van verzoekers deelname aan politieke betogingen;
- een e-mail van 4 juni 2024 van verzoeker in het Farsi met verschillende weblinks.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen

waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

3.3.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.3.4.1. In het kader van zijn huidig (derde volgend) verzoek om internationale bescherming volhardt verzoeker in zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens eerdere verzoeken om internationale bescherming, namelijk zijn vrees voor vervolging omwille van zijn religieuze bekering tot het christendom en wegens zijn politieke activiteiten in België.

Verzoeker heeft ter staving van zijn derde volgend verzoek om internationale bescherming op het CGVS volgende documenten neergelegd: verschillende foto's, video's en screenshots van sociale media ter staving van zijn politieke activiteiten in België en een krantenartikel inzake zijn tewerkstelling in België.

Middels zijn verzoekschrift brengt verzoeker nog volgende stukken bij: de begeleidende brief van zijn raadsman die reeds op 15 april 2024 naar het CGVS werd verzonden met daarbij verschillende foto's en screenshots van sociale media ter staving van zijn deelname aan politieke betogingen alsook een e-mail van 4 juni 2024 in het Farsi uitgaande van verzoeker met verschillende weblinks.

3.3.4.2. In de bestreden beslissing wordt op terechte wijze gemotiveerd dat het derde volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

3.3.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijft.

3.3.4.4. Waar verzoeker blijft volharden in zijn vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming merkt de Raad op dat verzoekers initieel vluchtrelaas en deze eerder aangehaalde asielmotieven al eerder door de commissaris-generaal en in kader van zijn eerste en tweede beschermingsverzoek door de Raad werd beoordeeld.

Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd:

"In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven steunt als diegene die u naar aanleiding van uw tweede en derde verzoeken heeft uiteengezet, met name uw vrees dat u bij terugkeer vervolgd zal worden door de Iraanse autoriteiten wegens uw politieke activiteiten in België en op sociale media (verklaring volgend verzoek d.d. 03/05/2024 vraag 17-20). Wat dit betreft moet worden opgemerkt dat uw tweede verzoek als niet-ontvankelijk werd verklaard omdat er aan voornoemde motieven geen geloof kon worden gehecht. U diende een beroep in tegen deze beslissing van het CGVS bij de RvV die per arrest van 27 november 2023 de beslissing integraal bevestigde (arrest nr. 297.713). U diende geen cassatieberoep in. Op 8 januari 2024 werd uw derde verzoek tevens niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS omdat er aan dezelfde voornoemde motieven geen geloof kon worden gehecht. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Bijgevolg rust er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behouden voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter naar dezelfde verklaringen verwijst die reeds in het kader van uw vorig verzoek werden beoordeeld en zaken aanhaalt die volledig in het verlengde liggen daarvan, wijzigt niets aan de beoordelingen in het kader van uw eerder verzoek en is op zich niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die een ander licht op de door u naar voren geschoven asielmotieven kunnen werpen."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot het vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt, *quod non in casu*.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. Waar verzoeker in het kader van zijn huidig volgend verzoek onder meer blijft vasthouden aan zijn relaas zoals uiteengezet in zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming en thans elementen aanreikt die een voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken en verder borduurt op ditzelfde relaas, voegt hij niets nieuws of wezenlijks toe aan zijn dossier.

Wat betreft de verklaringen die verzoeker aflegt in kader van zijn huidig beschermingsverzoek motiveert de commissaris-generaal omstandig:

"Dat u sinds een paar maanden geleden lid werd van de Monarchistische Partij heeft u bovendien niet aangetoond (verklaring volgend verzoek d.d. 03/05/2024 vraag 18). Hierbij moet opgemerkt worden dat u nu, amper enkele maanden geleden (i.e. begin 2024) en na het ontvangen van het negatief antwoord op uw vorig verzoek (d.d. 08/01/2024) plots er toch voor koos om lid te worden van deze partij. Nochtans zou u al sinds 2009 sympathisant zijn van de partij en in België reeds sinds jaren politiek betrokken bent met deze partij (zie verklaring volgend verzoek d.d. 23/05/2023 vraag 18). U argumenteert dat u vroeger geen lid was van een partij waardoor u niet kon vechten tegen het Iraanse regime, maar nu wel de structuur heeft om beter politiek actief te zijn waardoor u zich aansloot bij de partij (verklaring volgend verzoek d.d. 03/05/2024 vraag 18). Deze redenering kan evenwel voornoemde vaststellingen niet wijzigen. U zegt verder dat er tussen de leden van de partij waarschijnlijk spionnen van de Iraanse overheid zitten (verklaring volgend verzoek d.d. 03/05/2024 vraag 18). Met die kennis in pacht is het eveneens vreemd dat u zichzelf nu toch ineens lid van de partij zou laten maken. Het lijkt er dan ook vooral op dat u, tevens rekening houdend met de vaststellingen uit voorgaande verzoeken, zich op opportunistische motieven stoelt met het oog op een beschermingsstatus te verkrijgen.

Volledigheidshalve moet wederom opgemerkt worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om Internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu. Bovendien kan er, zoals tevens bij uw vorig verzoek werd gesteld, van u verwacht worden dat u uw sociale media accounts aanpast of verwijderd alvorens naar Iran terug te keren.

De door u neergelegde foto's en video's van uw deelname aan protesten in België kunnen aan hetgeen voorafgaat geen afbreuk doen (zie ingediende stukken nr 1; verklaring volgend verzoek d.d. 03/05/2024 vraag 19)."

Door te wijzen op algemene landeninformatie aangaande de situatie in Iran en te volharden in zijn politieke activiteiten met benadrukking van de neergelegde stukken, brengt verzoeker geen dienstige elementen bij die voorgaande concrete motieven kunnen ontkrachten.

Verzoeker maakt immers geen persoonlijke gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet door louter de algemene veiligheidssituatie en politieke onrust in Iran aan te halen.

De Raad beklemtoont in dit verband dat een verzoeker om internationale bescherming, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar enig verband met zijn persoon moet aannemelijk maken. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie die geen betrekking op verzoekers persoon, zonder dergelijk risico *in concreto* aan te tonen, kunnen in casu dan ook niet volstaan. Verzoeker kan zodoende met zijn verwijzing naar algemene informatie in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd.

Daarnaast kan aangaande de algemene veiligheidssituatie nog gewezen worden op de vaststellingen onder punt 3.3.5. (infra).

Verder dient benadrukt te worden dat verzoeker geen oprechte bekering aannemelijk heeft gemaakt zodat zijn verwijzing naar de algemene situatie in Iran op dit vlak verder niet dienstig is.

Inzake verzoekers politieke activiteiten, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vraag naar het opportunistisch karakter van de politieke activiteiten, stelt de Raad vast dat verzoeker de appreciatie en gevolgtrekkingen van verweerder betwist doch er niet in slaagt een ander licht te werpen op de analyse en het besluit, gebaseerd op actuele landeninformatie, dat er geen indicatie is dat de Iraanse autoriteiten op zoek zijn naar hem en hij als politieke opposant bestempeld en vervolgd zal worden door het Iraanse regime.

Verzoekers betoog dat conform de rechtspraak van het Hof van Justitie ook activiteiten aangegaan sedert het vertrek uit het land van herkomst mee in overweging dienen genomen te worden bij de beoordeling van een beschermingsverzoek en zijn kritiek op verweerders oordeel dat er sprake zou zijn van opportunisme, doet niets af aan de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van een eventueel toegeschreven politieke overtuiging op basis van zijn beperkte activiteiten vervolging door de Iraanse autoriteiten riskeert.

Het Hof heeft in een arrest van 21 september 2023 in dit verband ook uitgelegd dat een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker reeds onder het begrip politieke overtuiging kan vallen indien de verzoeker verklaart deze mening te hebben, maar dat dit niet vooruit loopt op de beoordeling van de gegrondheid van de vrees van verzoeker voor vervolging wegens een dergelijke politieke overtuiging (cf. *infra*).

Waar verzoeker de onderdrukking van politieke tegenstanders benadrukt alsook de monitoring door de Iraanse autoriteiten en waar hij de vermeende zichtbaarheid van zijn politiek lidmaatschap en zijn activiteiten beklemtoont daar hij zichtbaar was op video's van verschillende mediakanalen en sociale media inzake activiteiten van Iraanse tegenstanders, oordeelt de Raad dat verzoeker hiermee volledig voorbij gaat aan verweerders analyse gebaseerd op actuele landeninformatie die wel degelijk beschikbaar is.

De Raad wijst erop dat uit de COI focus "*IRAN- Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten*" van 10 mei 2023, opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is, de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbeperkt is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens de geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. De hoofddoelstelling van de surveillanceactiviteiten in het buitenland, hoofdzakelijk via het online monitoren van openbare informatie op het internet, is het maken van profielen over de doelwitten en het in kaart brengen van netwerken (p. 20). De internetsurveillance is sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid opgevoerd (p. 22-23). De hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime is, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te betogen, overigens geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt, doch de invloed die een persoon heeft bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk wordt geacht (p. 20-21). In casu moet beklemtoond worden dat verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en de bijgebrachte stukken in acht genomen evenwel sprake is van een beperkt zichtbaar profiel waaruit gelet op de beschikbare landeninformatie geen beschermingsnood blijkt. Dat verzoeker te zien is op foto's en video's gepubliceerd op sociale media alsook op beelden van tv-uitzendingen kan hier geen ander licht op werpen.

Niettegenstaande in deze COI Focus erop wordt gewezen dat de gevonden informatie beperkt is door de lage aantallen afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran en de afwezigheid van onafhankelijke instanties die hun situatie in Iran opvolgen (p. 6, 27), bevat deze COI Focus voldoende informatie om op gedegen basis de risico's voor verzoeker bij terugkeer naar Iran te beoordelen. Bovendien gaat verzoeker er met zijn betoog en kritiek op voormelde COI ook voorbij aan het gegeven dat reeds in het kader zijn eerdere beschermingsverzoeken werd aangestipt dat uit de destijds beschikbare landeninformatie kon vastgesteld worden dat een terugkeer slechts problemen zal veroorzaken wanneer sprake is van een verhoogd risicoprofiel, wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt. Er werd hierbij ook reeds aangegeven dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het wegens activiteiten op sociale media met betrekking tot kritiek op de Iraanse autoriteiten.

Door te verwijzen naar de onderdrukking van politieke tegenstanders en naar de monitoring van Iraniërs in het buitenland, kan verzoeker geen ander licht werpen op bovenstaande analyse waarbij wordt uiteengezet wie specifiek wordt geviseerd. Verzoeker toont met zijn betoog inzake vervolging van politieke opposanten geenszins aan dat het loutere gegeven dat Iraniërs in het buitenland gemonitord (kunnen) worden en daar politieke activiteiten hebben ipso facto met zich meebrengt dat zij bij terugkeer systematisch dreigen vervolgd

te worden en de loutere monitoring en hebben van politieke activiteiten zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker legt geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt.

De actuele algemene landeninformatie in acht genomen heeft verweerder op goede gronden geoordeeld dat uit de aangehaalde elementen en bijgebrachte stukken niet zonder meer kan opgemaakt worden dat verzoeker een verhoogd risicoprofiel heeft.

Voorts merkt de Raad nog op dat uit voormelde COI van mei 2023 niet kan worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker legt geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt.

De meeste in het buitenland wonende Iraniërs ondervinden doorgaans geen problemen bij terugkeer. Profielen van personen die in de verslagperiode (1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023) van de COI Focus van 10 mei 2023 toch problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, zijn personen met een dubbele nationaliteit en Iraanse atleten die in het buitenland hun steun betuigen aan de straatprotesten in Iran (p. 31). Er werden verder geen verifieerbare berichten gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming vanuit Europa die na een terugkeer naar Iran ernstige problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts maken evenmin melding van grote problemen (p. 30-35). Hierbij wordt aangestipt dat het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland op zichzelf in Iran niet strafbaar is (p. 9). De Iraanse overheden hebben verder doorgaans weinig interesse in het strafrechtelijk vervolgen van afgewezen Iraanse asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet hebben geplaatst over het algemeen (nog steeds) weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien, ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. De behandeling van terugkeerders, inclusief afgewezen verzoekers om internationale bescherming, is afhankelijk van hun profiel voor hun vertrek uit Iran en hun activiteiten bij terugkeer. Het zijn vooral personen die al een hoog profiel hadden, in het bijzonder politieke activisten, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Tenzij zij voor hun vertrek uit Iran al in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse overheden, kan worden aangenomen dat terugkeerders in het algemeen de aandacht van de Iraanse overheden waarschijnlijk niet zullen trekken en een laag risico lopen op monitoring, mishandeling of discriminatie (p. 33-35). De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat een loutere mogelijkheid van een behandeling die raakt aan vervolging of ernstige schade niet voldoende is.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, de reeds hoger gedane vaststellingen in acht genomen, het bestaan van risicofactoren in zijn hoofd niet aantoonde of aannemelijk maakt. De Raad herhaalt hierbij dat het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig werd bevonden en hij niet heeft aangetoond dat hij vóór zijn vertrek uit Iran reeds in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat de Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn, *quod non in casu*.

Uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt verder dat terugkeerders bij aankomst op de Iman Khomeini International Airport (IKA) in Teheran inderdaad (nog steeds) onderworpen worden aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles (p. 26 e.v.). Iraniërs die met een gewoon paspoort terugreizen worden door de Iraanse autoriteiten over het algemeen als gewone reizigers beschouwd. Iraniërs die gedwongen terugkeren of Iraniërs die met een *laissez-passer* reizen worden bij aankomst op de IKA luchthaven aan een nader onderzoek onderworpen aan de hand van een ondervraging. De Iraanse immigratiepolitie ondervraagt gedwongen terugkeerders of terugkeerders met een *laissez-passer* over de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, om na te gaan of er sprake is van een illegale uitreis, alsook over de reden van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland (p. 29-30). Verder blijkt dat er sinds eind 2021 – begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben. Daarbij hangt het van de individuele omstandigheden in een zaak af of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (p. 28). Blijkens de landeninformatie is er voorts geen sprake van een systematische controle van sociale media-profielen op de luchthaven. Wanneer dit wel gebeurt, is dit voornamelijk bij terugkeerders van wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteiten. Sociale media zijn verder van bijzonder belang wanneer een terugkeerder veel volgers heeft. Een van de geraadpleegde cybersecurityexperts verklaart het dan weer waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten vragen naar de sociale media-profielen van jonge mensen

die in westerse landen wonen waarin het regime geïnteresseerd is, zoals Canada, de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Nederland en dat bepaalde werkprofielen van terugkerende personen die in het Westen wonen gescreend zullen worden (*ibid.*, p. 29).

De Raad merkt op dat uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (p. 24). Een terugkeer met een *laissez-passer* leidt luidens deze COI Focus (p. 29-35) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd en dat terugkeerders met een *laissez-passer* worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben verzocht, waardoor deze mogelijks zullen ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek, de omstandigheden van hun vertrek uit Iran en waarom ze reizen met een *laissez-passer*. Nog volgens de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een *laissez-passer* een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder ontwijkend antwoordt of als de Iraanse autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Arrestatie en mishandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gebruikelijk. Het loutere gegeven dat verzoeker bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zal worden naar de redenen van zijn vertrek en asielrelaas betekent niet zonder meer dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Gelet op het vaststaand ongeloofwaardig vluchtrelaas, kan niet blijken dat verzoeker eerder in de negatieve aandacht heeft gestaan van de Iraanse autoriteiten noch kan uit de elementen in het rechtsplegingsdossier blijken dat hij anderszins voor hen een persoon van belang zou zijn. Verzoeker toont nergens aan dat hij in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staat, in ieder geval niet meer dan andere afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran. Er zijn geen concrete aanknopingspunten dat verzoeker bij terugkeer naar Iran als een risico of bedreiging zal worden beschouwd en aan een reëel gevaar voor vervolging of ernstige schade zal worden blootgesteld.

Waar in het verzoekschrift betoogd wordt dat het onmogelijk is om te weten op welke bron verweerder zich baseert in de bestreden beslissing, stipt de Raad aan dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar het gegeven dat bij deze beoordeling algemene informatie werd geraadpleegd die daadwerkelijk beschikbaar is in het administratief dossier (cf. blauwe map met landeninformatie).

De Raad is in casu van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze deze motieven aan te vechten en te weerleggen nu de informatie waarop verweerders analyse is gebaseerd wel degelijk is opgenomen in zijn administratief dossier. Verzoeker toont niet aan dat deze voor hem niet toegankelijk was, noch dat hij bij het opstellen van zijn verzoekschrift hiertoe geen toegang zou gehad hebben. Dit te meer de oproeping van 10 juli 2024 om te verschijnen voor de Raad op de zitting van 26 augustus 2024 uitdrukkelijk aangeeft dat het administratief dossier kan worden geraadpleegd "*elke werkdag van 9 tot 16 uur (behalve zaterdag) en dit tot op de dag vóór de terechtzitting*". Het stond verzoeker, die overigens net zoals de advocaat overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet desgevallend gebruik kon maken van het inzagerecht bij de Raad en ter griffie inzage kon nemen van het volledige administratief dossier, vrij om in het kader van onderhavig beroep in volle rechtsmacht eventuele opmerkingen te formuleren met betrekking tot de geraadpleegd informatie, hetgeen hij ook heeft gedaan. Verzoeker toont zodoende niet aan dat de procedure een andere afloop had kunnen hebben indien in de bestreden beslissing expliciet en volledig melding zou worden gemaakt van de COI Focus van 10 mei 2023. Een schending van de rechten van verdediging wordt bijgevolg niet aangetoond.

Waar verzoeker nog betoogt dat de COI-Focus van 10 mei 2023 artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 schendt omdat het rapport meermaals steunt op twee interviews met twee cyberbeveiligingsdeskundigen, zonder dat deze deskundigen zijn geïdentificeerd, zonder dat een transcriptie van het interview is meegedeeld en zonder dat het administratief dossier aanvullende informatie bevat, kan hij allerminst de pertinente weigeringsmotieven in de bestreden beslissing ontkrachten noch een schending van voormeld artikel aannemelijk maken. Immers wijst de Raad erop dat, aangaande de anonimiteit van de door verzoeker vermelde bronnen, het gebruik van anonieme bronnen in bepaalde gevallen - waaronder die gevallen waarin de openbaarmaking ervan de veiligheid van de organisaties of personen die de informatie hebben verstrekt - wel degelijk toegestaan is (GwH, Arrest nr. 23/2021 van 25 februari 2021, B.72.3). In casu werd in de betreffende COI Focus uitgelegd dat de identiteit en contactgegevens van de twee cyberbeveiligingsdeskundigen niet werden meegedeeld om de veiligheid van deze bronnen te garanderen (COI Focus, p. 40). Waar verzoeker hekelt dat er geen transcripties van de interviews beschikbaar zijn, kan echter noch uit het door hem aangehaalde arrest van de Raad van State, noch uit het door hem vermelde artikel 26 blijken dat Cedoca verplicht zou zijn om een verslag van een (telefoon)gesprek in extenso over te nemen in, of het als bijlage te voegen bij een COI Focus, waarin informatie, bekomen uit een dergelijk onderhoud, weergegeven wordt. De informatie die per telefoon verkregen werd, moet overeenkomstig artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 wel schriftelijk samengevat worden teneinde verzoeker de

mogelijkheid te geven de juistheid van de verkregen informatie te controleren. Uit de voormelde COI Focus blijkt wel degelijk welke de relevante vragen aan, en relevante antwoorden van de contactpersonen waren, nu in het bijzonder de antwoorden uitgebreid worden weergegeven of omschreven. Gelet op voorgaande toont verzoeker dan ook niet in concreto aan dat de handelswijze van de commissaris-generaal de bepalingen van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 heeft geschonden. Verzoekers kritiek, waarbij hij één enkele passage citeert uit de voormelde COI Focus en hierbij stelt dat het antwoord van de contactpersoon in kwestie “vaag en onnauwkeurig is”, is geenszins van dien aard dat de betrouwbaarheid of geloofwaardigheid van de bron in kwestie in vraag dient te worden gesteld. Bovendien wordt nog benadrukt dat de desbetreffende COI Focus in het algemeen, maar ook het hoofdstuk over de houding van de Iraanse autoriteiten ten opzichte van Iraniërs in het buitenland, gestoeld is op een waaier van uiteenlopende bronnen en deze opgesteld werd door een onafhankelijke ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. De informatie vervat in de bekritiseerde COI Focus is op een zorgvuldige wijze verzameld en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld over de risico's bij terugkeer naar Iran voor Iraanse staatsburgers. Het tegendeel wordt door verzoeker niet aannemelijk gemaakt. Verzoekers partiële lezing ervan en de kritiek erop (cf. *supra*), volstaat niet om anders te doen oordelen.

Daarnaast wijst de Raad er nog wat betreft verzoekers verwijt dat hij niet opnieuw gehoord door het CGVS, op dat in het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming de commissaris-generaal niet verplicht is om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer: (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”* Voorts dient erop gewezen dat verzoeker tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) in het kader van het huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van de verklaringen aldaar na zou gaan of het verzoek al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud (Verklaring volgend verzoek van 3 mei 2024, tweede pagina, onder de hoofding “MOTIEVEN”).

Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van de aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen of toe te lichten waarom dit niet kan.

Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de DVZ.

Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (derde volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (derde volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Bovendien heeft verzoeker middels de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal waarbij wordt aangestipt dat hij door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid heeft gehad om op de weigeringsmotieven te reageren.

In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze nadere toelichting te verschaffen inzake de neergelegde stukken.

Met de elementen aangevoerd in het verzoekschrift is bij huidig arrest terdege rekening gehouden.

Waar verzoeker betoogt dat verweerder geen rekening gehouden heeft met de begeleidende brief van zijn raadsman, merkt de Raad samen met verweerder opdat deze brief dezelfde stukken bevat die reeds eerder werden neergelegd en dewelke reeds beoordeeld werden in de bestreden beslissing, waardoor de kritiek dat het CGVS een onzorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar de nieuwe elementen geenszins kan overtuigen.

Wat betreft de aan het verzoekschrift toegevoegde e-mail van 4 juni 2024 die links zou bevatten naar online bijeenkomsten waaraan verzoeker heeft deelgenomen en waaruit zijn lidmaatschap aan de Liberaal-Democratische Constitutionele Partij zou blijken, stipt de Raad samen met verweerder aan dat het betreffende stuk niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 zodat de inhoud ervan niet afdoende kan worden nagegaan. Bovendien werd reeds rekening gehouden met verzoekers politiek lidmaatschap en zijn deelname aan online politieke bijeenkomsten.

Tot slot wordt er in de bestreden beslissing nog met reden gemotiveerd:

“Voor wat betreft uw verklaringen dat u het recht heeft om in België te kunnen leven, een toekomst op te bouwen, en in België terug wilt kunnen werken en inkomsten krijgen, hetgeen ook een reden is waarom u niet naar Iran kan terugkeren (verklaring volgend verzoek d.d. 03/05/2024 vraag 24), moet opgemerkt worden dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/ of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich meebrengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. Uw verblijf en eerder werk in België zijn motieven die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming (zie ingediend stuk nr. 2; verklaring volgend verzoek d.d. 03/05/2024 vraag 19).”

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad bovenstaande correcte bevindingen tot de zijne.

In zoverre verzoeker

Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

3.3.5. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoeker toont met zijn verwijzing naar algemene informatie omtrent de onderdrukking van tegenstanders van het Iraanse regime alsook van christenen niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

3.3.7. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.3.8. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dringt zich niet meer op nu het volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

3.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige (derde volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad benadrukt dat de beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (derde volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing

genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU